

Bart
Moeyaert
De
Hemel

met
tekeningen
van Gerda
Dendooven

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Op het eind was er aan mijn leven
niks meer toe te voegen, behalve een
laatste dag.

Ik zei tegen de dood, die naast me lag:
‘Een laatste keer naar zee. Dat zou ik
wel willen.’

‘Alles is nog mogelijk,’ zei de dood.
‘Wanneer had je gedacht?’

‘Woensdag,’ zei ik. ‘Woensdag wordt
het warm voor de tijd van het jaar.’

‘Dan is woensdag een mooie dag om
dood te gaan,’ zei de dood. Hij zei dat
hij wel moest kijken of hij kon.

‘Goed,’ zei ik, omdat ik niet op het
woord kon komen dat je gebruikt als het
niet beter kan, hoe heet het.

De dood slaapt graag onder een deken.
Het liefst slaapt hij bloot. Zijn knoken
zijn zacht. Zijn vingertoppen heeft hij in
de warme was gedoopt. Hij spreekt fluis-
terend. Meestal vlak voor het slapengaan.

Hij zegt heel vaak: ‘Ik ben je oudste
broer.’

Je hoort aan hem dat hij liever je broer is
dan de man die komt melden dat het licht
uit moet.

Zolang hij je broer is, kun je gerust je
ogen sluiten. Dan is hij gezelschap dat je
kent. Misschien niet door en door, maar
naast een broer hoef je je niet te schamen.

Slaap in. Slaap diep. Maak je geen
zorgen om lawaai dat jij nooit hoort. Ach
wat, je snurkt. Ach wat, je darmen werken
door. Op je linkerzij of op je buik, of met
je rug naar hem toe – bloed blijft stromen.

Je broer is je broer.

Toen de dood voor het eerst in het donker
beweerde dat hij me al kende sinds ik
geboren was, vond ik dat een compliment.
Een bewijs dat ik dingen durf te horen
waar een paar mensen doof voor zijn.

Ik herhaalde zijn woorden. Ik zei dat ik
hem ook al jaren kende, de laatste jaren
steeds beter. Ik sloeg mijn armen om mijn
eigen schouders. Ik omhelsde mijn eigen
hart – en uiteindelijk ook dat van hem.